

[Voigt.]

umuligt at følge med i, om en prisforhøjelse, der kommer i 8 ugers perioden, skyldes udenlandske eller indenlandske årsager, og myndighederne kan vel knap nå at tilrettelægge og gennemføre en administration af et sådant prisstop.«

Det havde hr. Poul Schlüter da ret i i 1974, og jeg forstår egentlig ikke, hvad der er forskellen på 1974 og nu, hvor det vel drejer sig om en 10 ugers periode. Jeg kan da ikke se, at det bliver nemmere at administrere nu. Som situationen er for øjeblikket med den desperation, som både erhvervslivet og lønarbejderne er ude i, tror jeg tværtimod, det vil blive meget, meget sværere at administrere og kontrollere loven.

Der vil efter fremskridtspartiets opfattelse blive behov for, at der ansættes en hob af pris-kontrollanter, som skal fare rundt og kontrollere de forskellige virksomheder; det vil altså betyde flere offentligt ansatte, blot for at kontrollere en af de love, folkettinget laver. Det er da ikke den vej, hr. Poul Schlüter og hans parti vil, og det er heller ikke den vej, fremskridtspartiet vil. Det har vi sagt gang på gang, men hr. Poul Schlüter farer åbenbart frem og tilbage som en anden hvirvelvind herinde i huset og ved ikke rigtig, hvor han skal stille sig. Fremskridtspartiet derimod har en klar og fast linje. Vi har gang på gang sagt, at vi vil spare på det offentlige. Men det konservative folkeparti har det jo ligesom kristeligt folkeparti, at de springer op som nogle vældige karle, og når man så har været under behandling af Anker Jørgensen-regeringen, ja, så er man som et fromt lam, der falder til føje. Der er såmænd ikke noget at sige til, hvis folk ude omkring i landet går og griner lidt ad det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti, som for øvrigt også flakker forvildet rundt og egentlig ikke har nogen selvstændig politik.

Hr. Jens Møller sagde også noget – mærkværdigvis ret så fornuftigt – den 9. januar i 1974. Ifølge Folketingets Forhandlinger 1973-74, 2. saml., sp. 259, sagde hr. Jens Møller:

»I den nuværende situation mener vi ikke, at lovforslaget om prisstop er nogen særlig god foranstaltning. På grund af de udefra kommende prisstigninger vil det være meget vanskeligt at kontrollere, om den bliver overholdt, og det er en ubehagelig tanke, at man skal op-

fordre folk til at optræde som spioner for erhvervslivet.«

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Møller: hvad er forskellen på situationen i 1974, hvor hr. Jens Møller sagde dette om disse spioner, der skulle fare rundt ude i erhvervslivet, og så situationen i dag?

Med hensyn til forslaget kapitel om huslejer vil fremskridtspartiets boligpolitiske ordfører, fru Kirsten Jacobsen, i et senere indlæg her i aften redegøre for vores holdning på dette punkt.

Jeg tror – jeg har da i hvert fald lov at håbe – at det er gået op for regeringen og dens forligskæresten, at vi ikke vil medvirke til gennemførelsen af dette forslag. Vi vil fremskridtsvejen, som er den eneste vej ud af problemerne. Derfor ville det være klogt, hvis regeringen ville træde tilbage og lade nye kræfter komme til. Regeringen burde lytte til det gamle ord, der siger: de sten, man ikke kan løfte, dem skal man lade ligge.

Svend Haugaard (RV):

Der har været lange og svære forhandlinger bag dette forslag om midlertidigt stop for pris-, husleje- og indkomststigning, og det har nogle gange set lidt håbløst ud. Der har været ført mange absolutte synspunkter frem, som havde svært ved at blive tilpasset andre synspunkter. Når det alligevel lykkedes, så skyldes det en god portion god vilje til trods alt at få synspunkterne nærmet til hinanden.

Jeg tror, vi kan sige, at resultatet vil være sådan, at det får den tilsigtede virkning, og jeg vil gerne tilføje: den absolut nødvendige virkning. Det er ikke af lyst, vi går med til et centralt indgreb over for den frie udvikling. Vi mener altså ikke, at dette lovindgreb om prisstop i sig selv er noget ønskeligt, men vi mener, det er noget absolut nødvendigt. Vi mener ikke, at det er ønskeligt centralt at gribe ind i indkomstudviklingen i den form, som det sker her, men det er i den givne situation absolut nødvendigt.

Vi har et augustforlig, og selv om det kun er i sin begyndelse, så forudsiges det dog af økonomer at få en betydningsfuld virkning med hensyn til den økonomiske sanering. Selv om jeg gerne skal erkende, at der skal komme mere efter dette, så er det dog sådan, at vi er inde på den rette vej med hensyn til det indkomstpolitiske. Men vi kan ikke acceptere, at